

נתן וולוק:

**„בעניין תרבות בערבי“
שבת אלך עד הסוף!”**

לפני שבועיים קראתי ב„הארץ“ ראיון עם נתן וולוק. סגן ראש עיריית תל-אביב וראש האגף לתרבות נוער וספורט. מהראיון הבנתי, שהתיאטרונים בתל-אביב ייפתחו בערבי שבת ושהעירייה תתחיל לשים דגש על בידור ותרבות ב-ערבי-שבת באופן יותר רציני. יומיים אחרי זה קראתי ב„מעריב“ הכתשה בעניין זה.

כאזרחית תל-אביב פניתי לסגן ראש העיריה שלי, נתן וולוק, ושאלתי אותו לאיזה משני העיתונים להאמין. נקודת-המוצא שלי היא שיש להרחיב את פעילות התרבות בעיר בערבי-שבת ולתת אותה גם לאנשים יותר מבוגרים מאשר אלה שהולכים לסיטייחצות ושהם, בעיקר, נוער. גם למבוגרים מגיע ליהנות בערבי-שבת.

כלומר?

אני מעוניין לעשות דברים שלא גורמים חילול-שבת להכעיס.

מה לא גורם לחילול-שבת? לרעת התרדים כל דבר אחרי כניסת-השבת גורם לחילול-שבת.

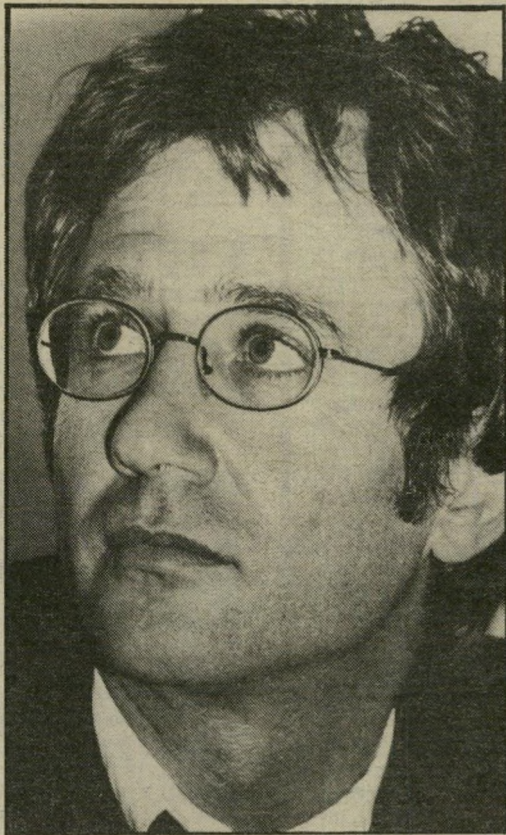
זה לא נכון. אם התיאטרונים יהיו פתוחים. ואם הכרטיסים ייקנו מראש ואם האזרה, שרוצה, יוכל להגיע לתיאטרון ברגל — איזה חילול-שבת זה יעשה? יש כבר מקומות פתוחים בערבי-שבת, כמו צוותא, בית לסין, בית ציוני אמריקה.

כמו שאני הבנתי את ההסכם הקואליציוני, הובטח הסטטוס-קוו. כלומר — מה שפתח יישאר פתוח ומה שסגור יישאר סגור.

אנחנו נדאג שלא תהיה מוסיקה ברמקולים, לא תהיה מכירת-כרטיסים במקום וכמובן לא נפתח בתי-קולנוע או תיאטרון בשכונה שבה יש הרבה חרדים. אבל במקומות אחרים? ביפו, למשל. יש שם הרבה מאוד מקום לאירועים ואין תושבים רתיים.

מצידו זה בסדר, אבל אני לא מאמינה שזה יעבור בשקט מצד שותפיך לקואליציה.

לא יעזור להם. אני מוכן ללכת עד הסוף.

אברהם ברדוגו:

„הבישוף טוטו מקבל את הפרס בידיים נקיות!“

„שלום עכשיו“ אומנם לא זכתה במסך-נובל לשלום, אבל יש ישראלים השמחים, דווקא על בחירתו של הבישוף דסמונד טוטו. אחד מהם הוא המישפטן הירושלמי אברהם ברדוגו. שהכיר את הבישוף טוטו. התרשם ממנו עמוקות ושמח עכשיו בשימחתו.

איפה סגשגת אותו?

לפני חודש נסעתי לניירובי, להשתתף במיפגש עולמי של נציגי רתות ושלום. היו שם אנשירת מכל העולם, שאינם פעילים בתוך פרלמנטים. מדרום-אפריקה היו צריכים להגיע שני אנשים, ניתו של גנדה, שהשילטונות לא נתנו לה לצאת, והבישוף טוטו, שהגיע. הוא נשא שם את אחד הנאומים המרכזיים. נאום מבריק, מעניין מאוד, ריאליסטי מאוד. יש לו הגיון של אישירת והוא מעביר את התכנים והמסרים החשובים ביותר בצורה קלה, מובנת ואפילו הומוריסטית.

מה בליבך מעניין בו — הרי כל אחד שמדבר נגד האפרטהייד נראה לנו בסדר, לא?

זה העניין. כשהוא תוקף את האפרטהייד, הוא מאיר את הבעיה מכל הזוויות ומצדף עובדות, ידעיה רחבה בנושא והבנה של כל הצדדים. הוא אומר שהוא בהחלט מבין את הבעיה של הלבנים. ביחס המיספרי שיש בין הלבנים והשחורים כדרום-אפריקה הוא מבין מודע הם חיים כפחד מתמיד, והוא מבין שהרבה פעמים התנהגותם נובעת מהפחד הזה. אין בגישתו פוליטיקה, הוא אישירת, כמלוא המילה.

יש לו סיתרונות לבעית השחורים והלבנים?

אם יש לו, הוא לא דיבר עליהם. הוא רואה את עצמו כמנהיג רתי, ובתור שכזה הוא לא עוסק בפיתרונות. הוא חושב שאת הפיתרונות ימצאו הלבנים והשחורים ביחד, ברגע שכל אחד מהם יהיה מודע לבעייתו של השני. ראיתי ושמעתי עוד הרבה מנהיגים שחורים. אבל האיש הזה, טוטו, הוא כאמת אישיות בלתי-רגילה. הכבוד, התבונה, הכושר האנאליטי והנתחמות שבו הם שווים בגודלם.

ולדעתך, הגיע לו הפרס?

אני מישפטן, וככזה אני יודע שאחד הכללים של בג”ץ אומר, בתירגום חופשי, „מי שכא לבקש צדק, חייב לבוא בידים נקיות.“ יש לי הרגשה שהבישוף טוטו אכן הולך לקבל את הפרס כששתי ידיו נקיות. ולא כמו אנשים מסויימים אחרים, שקיבלו בעבר את פרס הנובל לשלום.

יוסי שוהם:

„גשתחפי שימחת-חורה בחברון עברו על החוק!“

חגיגות שימחת-חורה נערכו השנה בחברון תחת הסיסמה „למען עזרי המחותרת!“ מכאן, שכל המשתתפים בשימחה מזדהים או תומכים במחתרת. שבעיני חלק גדול מהעם היא אירגון-טרור. שאלתי את המישפטן יוסף שוהם — גם הוא בוגר ישיבת מרכז-הרב, כמו אחדים מהעצורים — אם גם מבחינה חוקית הוכרו עליהם כעל אירגון טרור. החוק קובע, כי אם נקבע בפסק-דין סופי כי חבריאנשים מסויים הינו אירגון טרוריסטי, ייחשב פסק-הדין ככל דיון מישפטי אחר, ראיה לכאורה שאותו חבריאנשים הינו אירגון טרוריסטי.

ובמיקרה הספציפי הזה?

במיקרה הספציפי הזה ניתן פסק-דין בבית-המשפט המחוזי לגבי אחד הנאשמים, אשר הודה שהוא חבר באירגון טרוריסטי. למעשה, זה לא פסק-דין סופי, כי יש עליו עירעור. אבל אותו נאשם הודה בעובדה זו לפני בית-מישפט, וכעת הוא לא יכול לערער על עובדה זו. הוא יכול לערער רק על העונש.

והמסקנה?

מבחינה טכנית עדיין אין הכרזה שהאירגון הוא טרוריסטי, אבל מבחינה אקדמית, בהחלט יש לנו כאן אירגון טרוריסטי.

בוא נלך הלאה. אם יש אירגון טרוריסטי, מה אומר החוק לגבי אנשים המזדהים איתו?

פקודת מניעת-טרור ת”ח מדברת על הנושא. יש תיקונים לחוק הזה מ-1980, וסעיף 14 לחוק אומר כך: „העושה מעשה שיש בו גילוי של הודות עם אירגון טרוריסטי או אהרה אליו, בהנפת רגל, בהצגת סמל או סיסמה, או בהשמעת הימנון או כל מעשה גילוי דומה, והמגלה בבירור הודות או אהרה כאמור, והכל במקום ציבורי, או באופן שאנשים הנמצאים במקום ציבורי יכולים לראות או לשמוע גילוי כזה של הודות או אהרה...“

... כלומר, זוהי עבירה על החוק.

בהחלט.

ומה העונש עליה?

מאסר עד שלוש שנים, או קנס כספי, או שניהם יחד.